

Miért is nem tüntetünk?

2020 december 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Miért is nem tesszük?

A hír, amely szerint *Pápai Gábor* átveheti a MÚOSZ sajtódíját, még csak nem is meglepő. A Népszava karikaturistája „vicces” rajzán azt ábrázolta, ahogyan *Müller Cecília* országos tisztifőorvos a keresztre feszített Jézus mellett azt mondja: Alapbetegsége függőséget okozott.

Ezt a keresztények millióit sérti, embertelen és szörnyű „alkotást” találta a legérdemesebbnek az ideai termésből a MÚOSZ karikaturista-szakosztálya a kitüntetésre.

Lépjünk is át gyorsan Pápai Gábor személyén, aki nyilvánvalóan beteg ember, rögeszmés gyölködő, akinek elég büntetés egy életen át a saját társaságában tartózkodni. Fontosabb és érdekesebb a MÚOSZ szerepe, hiszen az újságíró-szervezet szakmai döntés helyett közéleti állásfoglalással üzent a magyar társadalomnak. Keresztényeket fenyegetnek egy olyan országban, ahol még harminc, harmincöt évvel ezelőt is megfigyeltek, üldöztek, megbüntettek hitüket gyakorló embereket, nem beszélve az ötvenes évek papokat, hívőket egyaránt megtizedelő gyilkosságairól. (Hogy is mondta *dr. Lakat Károly*, a híres futballista és edző? Magyar vagyok, keresztény és fradista – ebben egy is elég volna, hogy ne vigyem semmire ebben az országban.)

A botrányal nagyjából egy időben *Demeter Szilárd*, a Petőfi Irodalmi Múzeum igazgatója arról értekezett Facebook-bejegyzésében, hogy *Soros György* a liberális Führer, mi, magyarok pedig az új zsidók, akiket el akarnak tüntetni a föld színéről. Hogy a hasonlat szerencsés-e, mindenki döntse el maga, de hogy semmi sértő sincs benne, teljesen világos. Ennek ellenére Demeternek pár órán belül a teljes hazai ellenzék – beleértve a politikusokat, és a sajtót – nekiesett, szanaszét szedték, meghátrálásra készítették.

A két ügyet objektíve összehasonlítva azt találjuk, hogy az első nyílt fenyegetés, a második pedig félreérthető, szerencsétlen, de alapvetően ártalmatlan megjegyzés. És mégis Demetert csinálták ki, nem pedig a MÚOSZ háza táját szántják be sóval.

Annak oka, hogy az unos-untalan felemlegetett kettős mérce miért működik még mindig az országban, könnyen megválaszolható. Ennek okai első sorban mi vagyunk. A másik oldal becstelen, velejéig aljas módszertanát persze nem szabad követni, hiszen nem lehetünk olyanná, amelyetől eredendően undorodunk – de az is igaz, hogy ha nem teszünk semmit, felfalnak elevenen minket a vágyainkkal, az eszményeinkkel együtt. Hálózatot kell építenünk, olyan hálózatot, amely erősebb az övékéinél, de legalábbis ugyanolyan gyors reagálású, automatizmusokra épülő, éppen ezért eredményes.

Anélkül, hogy a hálózatépítés stratégiájával untatnám az olvasót, legyen elég annyi, hogy a mi szerveződésünk iránya vertikális. Gondolkodásunk megfelel az évezredek magyar szabványának: látható vezetőnk van, hierarchiában dolgozunk (állandóan vitatva a belső mozgásokat, hiszen individualisták is vagyunk), végrehajtjuk az utasításokat, és a rendszeren belül kreativitásunkkal, szorgalmunkkal haladunk előre. Ez a keret nagyfokú önállósággal is felruház bennünket, éppen ezért szívesen vállaljuk a felelősséget. Nemigen szeretjük, ha a velünk egy szinten lévőek beleszólnak elképzeléseinkbe, azt pedig kifejezetten rühelljük, ha mások szabnak közös irányt, az a vezető dolga. Az egyenrangúságot nem becsüljük, nem fogadjuk el, nem tudunk mit kezdeni vele.

Ezzel szemben a túloldal horizontálisan szerveződik. Nekik nincs látható vezetőjük, illetve mindenki az lehet, aki a hálózat tagjaként vállalja az arcát, kilép a nyilvánosság elé. Ha tetszik vagy bármelyik hálózati tagot sérelem éri, az egész gépezet mozgásba lendül, mellérendelő viszonyban lévén mindenki teszi a dolgát, nincs utasítás, nincs hatásköri vita. A felelősség megfoghatatlan, szétoszlik. Más lapra tartozik, hogy békeidőben egymást is kószolgtatják, de amikor beüt a vész, vagy egyszerre érdeket kell védeni, a horizontális irányú hálózati modell működőképes.

Ha ezt megértettük, meg kell változnunk. Ha sikeresek akarunk lenni, ha ki akarunk lépni abból a helyzetből, hogy örökké rámutatunk a kettős mérceire, de nem történik semmi. A vertikális modell megtartásával a horizontális gondolkodás elemeit is be kell csempésznünk közgondolkodásunkba. Tervutasítás helyett kell engednünk az egyéni kezdeményező-készségnek. Nem arról van szó, hogy a mi sajtónk, a mi politikai közösségünk ne volna ugyanolyan felkészült és sikerre teremtő, mint a túloldalé, hanem pusztán arról, hogy nem vagyunk gátlástalanok, harc közben nem égethetjük fel a csatamező mögötti hátszínét. A hátszín ugyanis a hazánk – amit az ellenség felprédálhat, mert nem számít neki, nekünk azonban pont ezt kell óvnunk. Ugyanakkor világos, hogy ha nem lépünk ki a végrehajtásos rendszerből, ha nem figyelünk oda egymásra, nem segítjük egymás munkáját, bukásra vagyunk ítélve, mert a másik oldal stratégiája hosszú távon hatékonyabb. Sok mindent elértünk, de ha nem állunk szorosabban, ha nem dolgozunk teljes eltökéltséggel (eddigi sikereinket is ennek köszönhetjük), akkor

másfél év múlva elveszítjük a választást.

Erről szól ez a kis történet. Sokat kell munkálkodni azért, hogy feljünk a feladathoz. A fentiek szellemében először is tüntetést kellene szerveznünk a MÚOSZ székházához, egyrészt magáért az ügyért, hogy ebben az országban senki ne fenyegethessen keresztényeket, másrészt stratégiánk tökéletesítése, finomítása végett. Hogy amikor itt az idő, szorosabb legyen a kötelék.

Miért is nem tesszük?

Szentesi Zöldi László - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>.

illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló